

ULMOWIE

Anioł smutku przefruwa nad ciszą roztopów,
Gleba chłodem oddycha i wolno się budzi.
Jadą Niemcy, by strzelać do bezbronnych ludzi:
Śmierć nie będzie ich dzielić na Żydów i chłopów.

Na obrusie chleb leży, w piecu trzaska ogień.
Ojciec malców przytula, myśli o zasiewach.
Wicher łamie gałęzie, uginając drzewa –
Wyjąć, żegna tych, którzy wnet padną przed progiem.

I otworzy się ziemia – przyjmie ludzkie ciała,
Zamiast ziaren, co miały dać obfite plony.
Zasną dzieci i Ulma obok swojej żony.

Śnieg i deszcze wysrebrzą jak zagon marcowy
Wiecznotrwałość pamięci o męstwie w Markowej.
Łzami zaszkli się przestrzeń od grozy zsiwiła...